

סֵפֶר
עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה*

חֲלָקִים נִבְחָרִים מְדַרְשֵׁה יוֹם הַקָּדוֹשׁ תְּשַׁע"א
מִפְּ"ק אֲדַמוּ"ר מִהַאֲלָמִין שְׁלִיטֵי"א
בְּבֵית הַמְדַרְשׁ עֲטֶרֶת יְשַׁעִיָּה הַאֲלָמִין
בֵּית שְׁמוֹשׁ

א

חוֹדֶשׁ תְּשַׁרִי תְשַׁע"א = 771

771 בְּגִימָטְרִיא = "בֵּיאת מְשִׁיחַ" = "אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִים" = "יְחִיֵּה חַיִּים טוֹבִים וּמְאוֹשְׁרִים" [הַפֶּל
רַק עַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ].

וְעַת צְרָה = 771 הִיא לִיעֶקֶב וּמִמְנָה יוֹשַׁע. הַפֶּל תְּלוּי בְּנוּ!!!

אֲצַלְךָ מִתְגַּלְגָּלִים יְהִלּוּמִים, תִּזְהַר שְׁלֹא תַחֲשֹׁב שְׁזָה זְכוּכִית. בְּאֻמְרִיקָה אוֹמְרִים זְמַן זֶה בְּסָף,
אֲצַלְנוּ הִיהוּדִים אוֹמְרִים זְמַן זֶה חַיִּים! אָבֵל אִף אֶחָד לֹא יוֹדַע כַּמָּה בְּאֻמֹּת שְׁנֵה הַזְּמַן
שְׁלוֹ! וְאִיךָ אֶפְשָׁר לְהַפֵּךְ 5 דְּקוֹת לִיּוֹתֵר מִשְׁמוֹנָה מִלִּיּוֹן שָׁנָה, וְזֶה רַק בְּמִשְׁגֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, (מִלְבַּד
הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁשֶׁם יֵשׁ חַי נֶצַח, עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹקִים זוֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲפָה לוֹ), עַכְשָׁו תִּדַּע שְׁכָל דְּקָה שְׁנֵה לָךְ
יּוֹתֵר מִמִּילִיּוֹן וְחֲצִי שָׁנָה, וְלֹא תִבְזֶז אִף רֶגַע, מִי מִשְׁגַּע חֶסֶר דְּעָה, שְׁיִזְרַק עֲשִׁירוֹת בְּהִשְׁגַּ יָד.

אֵתָה רוֹצֶה עוֹרֵךְ דִּין מִפְּרָסָם וּמִצְלִיחַ צְמוּד אֲלִיךָ? רוֹפֵא מְמַחֵה שְׁדוּאָג שְׁלֹא תִהְיֶה חוֹלָה,
שְׁיִתְלֹה אֲלִיךָ בְּכָל שְׁעוֹת הַיָּמָמָה? בְּרִכָּה מְבִטַחַת לְבָנִים צְדִיקִים, וְנַחַת מִהַצְּאֲצֵאִים? מִזֶּל
טוֹב וּמִצְלַח כָּל יְמֵי חַיִּיךָ? חַיִּים אֲרַכִּים טוֹבִים וּמִתְקַנְיִים? שְׁפַע בְּרִכָּה וְהַצְּלַחָה בְּכָל הַעֲנִינִים?
מַעֲתָה כָּל יְהוּדֵי יִכּוֹל לִזְכוּת וּלְזִכּוֹת!!!

ב

הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים

לא חרב העולם, אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל, אלא מפני פשעה של תורה, וכל הצרות הנאות על ישראל אינן אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר (מיכה פרק א' פסוק ה'): "בפשע יעקב כל זאת..." (אלהיו יזשא פ"א, מחזיק ברכה אות ה') ועל כן צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמציו, כחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסוק בו בתורה, בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב (תהילים פרק י"ט, י"א) "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים" (פ' החיים סימן קנ"ו סק"א).

ג

עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה

בואו חשבון!!! - מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר בין בימות החול ובין בשבת קדש.

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החול, פלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח לך"), זכאה חולקיהו דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מְרַנָּא רי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שניה) כתב, וזה לשונו: כתבו המקובלים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול, עכל"ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר "כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול" וגו', ושבת קודש היא מעין עולם הבא, זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של הש"ת ויתעלה, אשר על כן כל פעלה קדושה בשבת קודש עולה אלה ידות לערך ימי החול (מציא חן במדבר).

ד

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע, התבטא פעם באזני מקרבייו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבעים וחמש שנה בימות החל"א. ופסק הגה"ק ה"פ' החיים" (קנ"ה סק"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ, וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר,

ויציא ברעיא מהימנא (דף עה): "ווי לאינון דאכלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער

ב. הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה פחציר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת

ושוּגָה בו שְׁגִיאוֹת הַרְבֵּה, הוּא חָשׁוּב לִפְנֵי הַקָּבָ"ה, כְּדַכְתִּיב: "וְדַגְלוּ עָלַי אֲהַבָּה" וּפְרָשׁוּ חו"ל, וְדַלּוּגוּ עָלַי אֲהַבָּה, עכ"ל.

וּכְבָר דָּבַר בְּקִדְשׁוֹ מִהַר"ש בּוֹזְגָלוּ זי"ע מֵאוֹר עֵינַיִנו בַּעַל הַ"כְּסָא מְלָךְ", דְּלִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ עוֹלָה שָׁעָה אַחַת לְעֶרְף שָׁנָה שֶׁל לִמּוּד הַפְּשֻׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכַף הַחַיִּים (סִימָן קנ"ה סק"ב), וְז"ל הַ"כְּסָא מְלָךְ" (תַּקּוּן מ"ג), כִּי לִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּגִירָסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלְמוֹת, וְכָל שָׁכֵן אִם יִזְכֶּה לְלִמּוּד וְלַהֲבִינן אֶפְלוּ פְרוּשׁ מֵאִמְרוּ אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַקּוּן לְמַעֲלָה בְּשָׁעָה אַחַת מִה שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפְּשֻׁט שָׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְּטָח לוֹ שְׁהוּא בְּן עוֹלָם הֵבֵא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָּא, וְיִהְיֶה מְרוֹאֵי פְנֵי הַמְּלָךְ הַיּוֹשִׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמִלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

גַּם בְּתַקּוּן ל' קֵתָב (הַפְּסָא מְלָךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּמָה גְדוֹל חַיִּיב עַל תַּלְמִיד חֶכֶם לְלַמֵּד קְבֵלָה. וְעַנְשֵׁם כְּמָה גְדוֹל אִם אֵינִם לוֹמְדִים קְבֵלָה, וְגוֹרֵם אַרְךָ גְּלוּתָא, כִּי הֵם מַעֲכִבִים הַגְּאֻלָּה רַחֲמֵנָא לִיְצֵלוֹ, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשָׁעָה אַחַת בְּלִמּוּד הַקְּבֵלָה מִה שְׁלֹא נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כַּחַה לְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה.

הַעוֹלָה מִדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַ"כְּסָא מְלָךְ" וְהַרִי"ח הַטוֹב זי"ע, דְּהַלּוּמֵד שָׁעָה זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, פְּלוּמֵד אֶלְף שָׁנָה פְּשֻׁט בְּיוֹם חוּל. וְלִפִּי זֶה, אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שְׁעוֹת זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, הֵרִי שְׂזָכָה לְתַקּוּן כָּל הַשִּׁית אֶלְפִין יְמֵי הַבְּרִיאָה [כָּל הַעוֹלָם מִתְעַלָּה עַל יְדוֹ]. וּבִנְסוּף עַל כֶּף חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בַּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, (שַׁעַר הַשְּׂמִיחָה) הַמְּבַאֵר, דְּלִמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנַּעֲשֶׂה בְּשְׂמִיחָה, עֲרַכּוּ כְּפוּל אֶלְף. יוֹצֵא שְׂכָאֲשֵׁר יְהוּדִי לוֹמֵד בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ וּבְשְׂמִיחָה תּוֹרַת הַרְשָׁבִי"י "הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ" עוֹלָה בְּשָׁעָה אַחַת לְעֶרְף שֶׁל מְלִיּוֹן שָׁנָה, (לִמּוּד פְּשֻׁט בְּיָמֵי חוּל). וְאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבֵּי נֶתָן (פְּרָק ג' מִשְׁנָה ו'): רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר... אִם לְמַדְתָּ תּוֹרָה בְּשַׁעַת הַרוּחַ אֵל תְּשׁוּב לָךְ בְּשַׁעַת הַדְּחָק, לִפִּי שְׁטוֹב לוֹ לְאָדָם דָּבַר אֶחָד בְּצַעַר מִמּוֹאֵה בְּרוּחַ (עַן שֵׁם), עַל כֵּן כְּאֲשֵׁר לוֹמֵד בְּיִסּוּרִים הַכֵּל כְּפוּל מֵאֵה, סֵף הַכֵּל לִמּוּד זֶהר הַקְּדוֹשׁ שָׁעָה בְּשַׁבַּת שְׁוֹה מֵאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה! וְשִׁנְיָה אַחַת כֶּ-28.000 שָׁנָה תּוֹרָה. צֵא וְחֻשַׁב בְּלִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת, בְּכָל שָׁנָה אֲתָה מְשַׁמֵּחַ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקַיֵּם אֶת הַפְּסוּק "וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַח ה'".

כְּתַב הַכַּף הַחַיִּים (סִי קנ"ה סק"ב): מִצְוָה פְּרִיָּה וְרַבִּיָּה שְׁלֹא יְהֵא עֶקֶר בְּשִׁכְלוֹ שְׂאִינוּ מוֹלִיד, וְאִמְרוּ חו"ל וְדָלָא מוֹסִיף יְסִיף, וְצִרִיף שִׁיחֲדָשׁ בְּכָל יוֹסֵא מִה שְׁלֹא חֲדָשׁ מִקְדָּמַת דְּנָא, וּבִזְהָ יְאִירוּ יְמֵיו לְעוֹלָם הֵבֵא (בְּשֵׁם אוֹר צְדִיקִים אוֹת י"ג), וְכַתֵּב מְרַנָּא הֲבֵן אִישׁ חִי זי"ע (חֶלֶק דְּרוּשִׁים פְּרֻשַׁת מִשְׁפָּטִים ד"ה אִם אֲדוּנִיו יִתֵּן לוֹ), וְז"ל: כִּי חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה בְּחֶלֶק הַנְּסֻתָר, נִקְרָאִים בְּנִים, וְחֲדוּשֵׁי תּוֹרָה בְּחֶלֶק הַנְּגַלָּה נִקְרָאִים בְּנוֹת, עכ"ל. וְיוֹצֵא לִפִּי דְּבַרְיָהֶם הַקְּדוּשִׁים שְׂפָדִי לְצֵאת יְדֵי חוּבַת פְּרִיָּה וְרַבִּיָּה בַתּוֹרָה, חַיִּב לְחֲדָשׁ גַּם בְּנִגְלָה וְגַם בְּנִסְתָּר, וּמִי יֹאמֵר זְכִיתִי וְיוֹצֵאתִי יְדֵי חוּבַתִּי.

אֵלָּא יִרְאֶה לְהַמְצִיא לְעֲשׂוֹת טוֹב בְּיוֹם הַזֶּה, וְיִרְאֶה לְחֲדָשׁ בו אִיזָה דָּבַר בַּתּוֹרָה, אֲזִי יֵשׁ תּוֹעֵלַת גְּדוֹל לְאֲבִיו וּלְאִמּוֹ, וְכֵן בְּשֶׂאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה כְּשֶׁהֲבֵן מְחֲדָשׁ אִיזָה חֲדוּשׁ תּוֹרָה לְשִׁמְיָה, אֲזִי הֲבֵן מְשַׁמֵּחַ אֲבִיו וְאִמּוֹ, וּמַעֲטָרִין לְאֲבִיו וְאִמּוֹ בְּכַמָּה עִיטוּרֵיו, וְכֵן לְחַמְיָו וְחַמּוֹתוֹ (עֵיין שֵׁם).

הַהַקְּדָמוֹת, לְשׁוֹנוֹת וּמְקוֹרוֹת שׁוֹנִים שְׂקוּרָאִים לְלִמּוּד הַנְּגַלָּה שְׂפָחָה וְקַלִּיפִיו לְעַמַּת תּוֹרַת הַקְּבֵלָה.
ג. כְּתַב קַב הַיֵּשֶׁר (פְּרָק ל"ה), דְּבִיּוֹם הַיֵּאֲרָצִיט שֶׁל אֲבִיו אוֹ אִמּוֹ, וְכֵן גַּם שֶׁל חַמְיָו וְחַמּוֹתוֹ, לֹא דִי בְּקוֹדֶשׁ וְחַמְיָו שְׂמוּעִיל לְהַנְצִיל מִמְקַצַּת הַדִּין.

עֲרֵבָה שֶׁל שְׁעָה

ובזוהר הקדוש* (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, שְׁכַל יְהוּדֵי חֵיב לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, והקדוש ברוך הוא שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה, נמצאת בנושה גדולה. וכתב בספר "זוהר חי", דְּכָל אֶחָד חֵיב לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי יְכוּלָתוֹ, בְּכָל חֻלְקֵי פֶרֶד"ס הַתּוֹרָה וּבִדְרָשׁוֹת חֲז"ל. ובשורת "תורה לשמה" (לרבנו יוסף חיים – או"ח סימן צ"ח) כתב: כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה, בְּמִשְׁפַּח הַשְּׁבוּעַ וּכְתֻבָּם לֹא יוֹצֵא אוֹתוֹ בְּפָה עַד שַׁבַּת, וְאִזּוֹ נֶחְשָׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשַׁבַּת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדושי) כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס, או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זוהר הקדוש, יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובזוהר הקדוש בהקדמה* (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך לזוהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש, ששעה שוה

העם. - [באור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצרת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה כתוב? (יחזקאל א): "בעמדם תרפינה כנפיהן", כמו שנאמר (איוב לב): "כי עמדו לא ענו עוד." (נחמיה ח): "וכפתחו עמדו כל העם"]. (עיני שם בארץ ובדף קע"ד ע"ב). (ועני ב'סידורו של שבת' שרש החמישי ענין ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריך אדם לחדש ביום השבת. (עיני שם).

ה. כתוב בהקדמת הזוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א): בראשית. רבי שמעון פתח (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיך". כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא וליליא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהו דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [באור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיך". כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש ברוך הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועני שם באורך).

(ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) "הוי מושכי העון בחבלי השוא". 'העון' דא דכורא. 'וכעבות העגלה

ד. בזוהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כִּיִּן דְּסִלְקִין קְלָהוּ נִשְׁמַתִּין דְּשָׂארוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. סִלְקֵי וְקִימִין בְּדִיּוּקָא קַמִּי מִלְכָּא קִדְיִשָׁא, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאִיל לְקָלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הָוָה לְכוּ בְּהוּא עֲלֵמָא בְּאוּרִייתָא. זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא אֲמַרְתָּ קַמִּיהּ. כְּמָה חֲדוּהָ עֲבִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּנִישׁ לְפַמְלֵיא דִּילֵיהּ, וְאִמְרוּ, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא, דְּאֲמַרְתָּ נִשְׁמַתָּ דָּא דְּפִלוּנִי, וְקָלְהוּ מוֹקַמִּי הֵיא מִלָּה בְּתַרִּי מְחִיבְתִּי. אֵינּוּן לְתַתָּא, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהֵיא מִלָּה. - [באור: כִּיִּן שְׁעוֹלוֹת כָּל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁשָּׂרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת בְּדַמּוֹת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל אֶת כָּלֶם: אֵיזָה חֲדוּשׁ הִיָּה לְכֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בַּתּוֹרָה? אֲשֶׁרִי מִי שְׁאוֹמֵר לִפְנֵי חֲדוּשׁ עַל הַתּוֹרָה. כְּמָה חֲדוּהָ עוֹשֶׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מְכַנֵּס פְּמִלְיָה שְׁלוֹ וְאוֹמֵר: שְׁמַעוּ חֲדוּשׁ תּוֹרָה שְׁאוֹמְרָת נִשְׁמַת פְּלוּנִי זֶה. וְכָלֶם מַעֲמִידִים אוֹתוֹ דְּבַר בְּשֵׁתִי יִשְׁיבוּת. הֵם לְמַטָּה, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעְלָה חוֹתֵם לְאוֹתוֹ דְּבַר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מליו חדתיו, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין להווא מלה, וחיות הקדש מתרביין בגדפיו, ומתלבשו בגדפיו. וכד שאיל לון קדשא ברין הוא, ולא תבין ושתקין, כדיו חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל

שָׁנָה, כְּדַבְרֵי הַ"כֶּסֶף מְלֶכֶךְ", וּבִשְׁבֻט עוֹלָה לְעָרְךָ אֶלֶף שָׁנָה, כְּדַבְרֵי הַבֵּן אִישׁ חַי ז"ל ע, וּבִשְׁמִיחָה לְמִלּוּיִן שָׁנָה, כְּדַבְרֵי הַאֲוֹרְחוֹת צִדִּיקִים, וּבִיּוֹסוּרִים כְּפוּל מֵאָה, כְּדֹאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי נָתָן (פָּרָק ג' מִשְׁנָה ו'), לְפִי שְׁטוּב לֹא לְאָדָם דְּבַר אֶחָד בְּצַעַר מִמֵּאָה בְּרִיחוּסָא, וְגַם צַעַר כְּבִישַׁת הַיֵּצֵר נֶחֱשֵׁב לְיִסּוּרִים, [כְּפִתּוּב בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים] וְאִיתָא בְּיַלְקוּט שְׁמֻעוֹנֵי (קֹהֶלֶת פָּרָק ב - רְמֹז תַּחֲסוּחַ): אָמַר רַבִּי חֲנִינְיָא בַר שִׁפְּא תוֹרָה שְׁלֻמְדֵתִי בְּאַף נִתְקַיְימָה לִי. בּוֹאוּ וּרְאוּ: שָׁעָה אַחַת לִימוּד זוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ, שָׁנָה מֵאָה מִלּוּיִן שָׁנָה תוֹרָה, וְעוֹד, נֶחֱשֵׁב כְּמוֹ שְׁמֻחַדְשִׁים חֲדוּשִׁים בְּתוֹרָה, וּבְכַף אֶנִּי" וְכָל יְהוּדֵי יְכוּל לְזַכּוֹת לָזָה וּלְהֵבִיא אֶת הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

ה

הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אֲנִי

הִגַּע בְּעֲצֻמָּה: 10,000 אֲבָרְכִים שְׁלּוּמִדִּים 10 שְׁעוֹת יוֹם, יֵשׁ לָנוּ מִלּוּיִן שָׁנָה תוֹרָה, וְכֹאשֶׁר יְהוּדֵי שְׁפוּטֵי אוֹ אֶפְיֵלוּ יֶלֶד קָטָן שְׁלּוּמִד רַק שָׁעָה אַחַת בְּשֶׁבֶת זוֹהַר הַקְּדוּשׁ, גַּם כֵּן שָׁנָה מִלּוּיִן שָׁנָה תוֹרָה. וְאִם קָשָׁה לָךְ לְלַמּוֹד אֲזַ זְכִיתָ לְמֵאָה מִלּוּיִן שָׁנָה [כְּמוֹ 10,000 אֲבָרְכִים שְׁלּוּמִדִּים 10 שְׁעוֹת יוֹם בְּמִשְׁךָ מֵאָה יָמִים*], וְכֵן יִקְוִיִּים בְּנוֹ דְּבַרֵי הַנְּבִיא יוֹאֵל (ד' י') "הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אֲנִי" וְכָל יְהוּדֵי יְכוּל לְזַכּוֹת לָזָה וּלְהֵבִיא אֶת הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרִים, בְּבִקְשָׁה מִכֶּם שְׁלֵא תוֹצִיאֻוּ מִפִּיכֶם דְּבַר תוֹרָה שְׁלֵא יִדְעַתֶּם וְלֹא שְׁמַעְתֶּם מֵעַץ גָּדוֹל כְּרֹאוּי, כְּדִי שְׁלֵא תִהְיוּ גּוֹרְמִים לְאוֹתָהּ הַחֲטָא לְהַרְגַּ הַמוֹנֵי בְּנֵי אָדָם לְחַנּוּם. פְּתַחוּ כָלֶם וְאָמְרוּ, הִרְחַמְנוּ יְצִילֵנוּ, הִרְחַמְנוּ יְצִילֵנוּ.

ו. כְּתַב הַחֲפִצַּי חַיִּים בְּסִפְר "צִפְיִת לִישׁוּעָה" (פָּרָק א'): וְיִדּוּעַ דְּאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי נָתָן דְּפַעַם אַחַת בְּצַעַר שְׁקוּל מִמֵּאָה פְּעֻמִּים שְׁלֵא בְּצַעַר, וְעַבְדַּת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ כַּעֲתָה הִיא טְהוֹרָה וְנִקְיָה שְׁאִין בַּהּ מִטְרָה לְכַבּוֹד אוֹ שְׂאָר פְּנִיּוֹת, כִּי אֲדַרְבָּא נִתְקַיְיִם בְּנוֹ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים וְסַר מֵרַע מִשְׁתּוֹלֵל עַל הַבְּרִיּוֹת, (פֶּרֶשׁ רַש"י בְּסִנְהֶדְרִין צ"ז ע"א ע"ב כֹּל הַעוֹלָם אוֹמְרִין עֲלֵינוּ שׁוֹטָה הוּא, הֵיִינוּ מִשְׁתּוֹלֵל לְשׁוֹן שְׁטוּת), וְיִרְאֵי ה' יִמְאַסּוּ אֶצֶל כְּמוֹהוּ סוֹגֵי אֲנָשִׁים. וְיֵשׁ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל לַעֲשׂוֹת אֶת בְּנֵיהֶם יְהוּדִים כְּשִׂרִים כְּדַת הַתּוֹרָה, מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם לְחִיּוֹת חַיִּי עֲנֵי וְדוּחֶק כֹּל יְמֵיהֶם, וּמִשְׁאִירֵי עֲמָלָם יִפְרִישׁוּ שִׁכְר לְמַלְמָדִים וּמוֹרִים שִׁיחֲזִקוּ בְּנֵיהֶם בְּתוֹרַת ה'. וְאֵינָם מְהַגְרִים מִמְּקוֹמָם לְמִדּוֹת עוֹנֵינָם וְדוּחֶקֶם לְמַקּוֹמוֹת הַרְחוֹקִים שֶׁהַפְּרָנְסָה מְצוּיָה יוֹתֵר בְּשִׁבִיל הַנוֹר בְּנֵיהֶם לְתוֹרָה וְיִרְאָה, בְּוֹדַי נֹכַח לומר דְּנֶחֱשֵׁב זֶה תְּשׁוּבָה לַה' כְּכֹל לֵב וְנַפְשׁ.

ז. וְאֶפְשֶׁר לְהַמְלִיץ עַל זֶה אֶת דְּבַרֵי חֲז"ל הַקְּדוּשִׁים עַל הַפְּסוּק: "מִהָ ה' אֶלְקֵינוּ שְׁאֵל מַעֲרָךְ

חֲטָאָה". מֵאֵן חֲטָאָה', דָּא נִוְקְבָא דְאֶקְרִי חֲטָאָה. אִיהוּ מְשִׁיךְ הַהוּא דְאֶקְרִי עוֹן בְּאֵנוֹן חֲבִלֵי הַשְׁוֹא'. וְלִבְתַּר "כְּעַבּוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה", לְהֵהִיא נִוְקְבָא דְאֶקְרִי חֲטָאָה', דְּתַמּוֹן אִתְתַּקַּפַּת לְמַהְיֵי טַס לְקַטְלָא בְּנֵי נְשָׂא. וְעַל דָּא (מִשְׁלֵי ז') "כִּי רַבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה", מֵאֵן הַפִּילָה', דָּא הִיא חֲטָאָה' דְקוּטִילִית בְּנֵי נְשָׂא. מֵאֵן גְּרִים דָּא, תַּלְמִיד חֲכָם דְּלֹא מְטִי לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה, רַחֲמָנָא לְשַׂזְבֵּן. - [בְּאוּר: וְעַל זֶה כְּתוּב (שְׁעִילָה ה'): "הוּי מִשְׁכִּי הַעוֹן בְּחֲבִלֵי הַשְׁוֹא". הַעוֹן זֶה הַזְכָּר. "וְכַעֲבוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה", מִי חֲטָאָה? זֶה הַנְּקֵבָה שְׁנִקְרֵאת חֲטָאָה. הוּא מוֹשֵׁף אֶת אוֹתוֹ שְׁנִקְרֵא עוֹן בְּאוֹתָם חֲבִלֵי הַשְׁוֹא. וְאַחַר כֵּן כְּעַבּוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה, אֶת אוֹתָהּ הַנְּקֵבָה שְׁנִקְרֵאת חֲטָאָה, שְׁשֵׁם הַתְּגַבְרָה לְחִיּוֹת טַסָה לְהַרְגַּ בְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה (מִשְׁלֵי ז'): "כִּי רַבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה". מִי הַפִּילָה? זֶה אוֹתָהּ חֲטָאָה שְׁהוֹרָגַת בְּנֵי אָדָם. מִי גֵרַם אֶת זֶה? תַּלְמִיד חֲכָם שְׁלֵא הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה. הִרְחַמְנוּ יְצִילֵנוּ].

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרָיָא, בְּמִטּוֹתָא מְנִיכּוֹ דְלָא תַפְקוּן מִפּוּמִיכּוֹ מִלָּה דְאוֹרִיִּיתָא דְלָא יִדְעָתוּן וְלֹא שְׁמַעָתוּן מֵאִילָנָא רַבְרָבָא כְּדָקָא יֹאוֹת, בְּגִין דְלָא תְהוּוּן גְרָמִין לְהוּא חֲטָאָה לְקַטְלָא אֶכְלוּסִין דְּבַר נֶשׁ לְמַגְנָא. פְּתַחוּ כְלָהוֹן וְאָמְרוּ, רַחֲמָנָא לְשַׂזְבֵּן, רַחֲמָנָא לְשַׂזְבֵּן. - [בְּאוּר: אָמַר

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה

אָמַר מִרְן ה"חֲפֵץ חַיִּים": יְסוּד הַיְהוּדוּת הוּא לְהֵאָמִין בְּשִׂכְר וְעִנְשׁ, וּבְאֵר אֶת הַיְהוּדִי: וְסָרְנוּ מִמְצוֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּוּה לָנוּ, שֶׁלֹּא עֲשִׂינוּ חֲשָׁבוֹן וְהַחֲשַׁבְנוּ בְּאֵמַת אֶת הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, כְּמָה בְּאֵמַת שְׁוִיִּים, וּכְבָר אָמְרוּ חַז"ל עַל לִימוּד הַתּוֹרָה "יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים וְכָל חֲפָצֶיךָ לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ" (מִשְׁלֵי פֶרֶק ג' פְּסוּק ט"ו) וּבְמִסְכַּת הַיְהוּדִיּוֹת (דף י"ג א'): א"ר אֶחָא בְּרַבִּי חֲנִינְיָא, דְּאָמַר קָרָא "יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים", מִכְּהֵן גְּדוּל שְׁנִכְנַס לְפָנָי וּלְפָנִים.

בּוֹאוּ חֲשָׁבוֹן: אֵיזָה שִׁכְר גְּדוּל יְכוּלִים לְזַכּוֹת בְּלִמּוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ. וְכֵן קָיָם הַחֲפֵץ חַיִּים בְּעֲצוּמוֹ "אֲנִי מֵאָמִין בְּבִיאת הַמְּשִׁיחַ... בְּכָל יוֹם אֲחַכֶּה לוֹ", וּבִתְפִלָּה בְּבִרְכַת "אֶת צְמוֹח דָּוִד עֲבָדְךָ מִהֲרָה תִצְמַח... כִּי לִישׁוּעָתְךָ קוִינֵנו כָּל הַיּוֹם", כְּתַב מֶר"ן הַאֲר"י ח"י שֶׁצָּרִיךְ בְּכָל פַּעַם שְׂמֵתִפְלֵל לְכוּן לְצַפּוֹת לִישׁוּעַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמָה אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים לְמַעַן בִּיאת הַמְּשִׁיחַ וְלְמַעַן גְּאֻלַּת עַם יִשְׂרָאֵל, וּבְמָה אָנוּ מִצְפִּים לִישׁוּעַת ה'.

כְּתוּב בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, שֶׁעַל יְדֵי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד מִתְגַּלֶּה לָנוּ תּוֹרַת הַגְּלָה, וּבְדוֹרְנוּ כּוֹלְנוּ זֹכִים לְרֵאת אֶת זֶה עֵין בְּעֵין, וּכְבָר מְעִידִים אֲבִרְכֵי הַפּוֹלְלִים, וְאֶפְלוּ יְהוּדִים פְּשׁוּטִים, שֶׁאֲחֲרֵי שֶׁטְעַמוּ מִצוּף דְּבַשׁ הַזּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ, נִפְתַּח לָבָם וּמִתְרַחֵב מוֹחָם, לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְזָכוּ לְחַבֵּר חִיבוּרִים מִצְוִינִים*.

כּוֹלְנוּ יוֹדְעִים אֶת הַמְּצַב שֶׁבּוֹ אָנוּ נִמְצָאִים! וּמִי יוֹדֵעַ מָה יֵלֵד יוֹס? מִשָּׁה רַבִּינוּ, אֲלֵיָהוּ הַנְּבִיא, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, מְגַלִּים לָנוּ, שֶׁיִּרְק בְּסִפְר הַזּוֹהֵר יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, כִּי הַזּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּמוֹ תֵיבַת נֹחַ* וְרַק אֵלּוּ שֶׁלִּמְדוּ זוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ יִנְצְלוּ בְּתֵבַת נֹחַ שֶׁהוּא הַזּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ, וְיִנְצְלוּ מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ, וּבְזֶה תְלוּי סוּד הַצֵּלָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּדוֹר הָאֲחֵרִין וְגֵאוּלְתוֹ, בְּכַח וּסְגֻלַּת לִמּוּד הַזּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ.

יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא בְּלִמּוּד "הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ" בְּרִצְף לֵאלֹהֵי הַפְּסֻקִים, שֶׁבְּכַח "הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ" לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת וּלְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמֵים. וְז"ל: בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר יוֹחָאֵי עֲשֵׂתָה עֵינֵינוּ הַתְּבָה, וְכָלְנוּ נִבְרַח לְהַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצֵל וְנִמְצָא שְׁבִרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר יוֹחָאֵי עֲשֵׂתָה עֵינֵינוּ הַתְּבָה, שֶׁבְּסוּדָהּ נַעֲשֶׂה הַזֹּהֵר, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלָלוּ כָּל הַשְּׂשִׁימִים רַבּוֹא נִשְׁמַתִּין, כְּפִמְזַכֵּר בְּתַקּוּנֵים, וְאֵז נִחְשָׁב זֶה לְבִרְיָה כְּלִלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁבְּסוּף הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵף אֲלֵא יִצִּיאָהּ, וְזֶהוּ שְׁנֵאָמַר (שְׁעָרָה נב, יב): "כִּי לֹא בְּחִפְזוֹן תִּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן כִּי הַלֵּךְ לְפָנֵיכֶם ה' וּמֵאִסְפֵּכֶם אֲלֵקֵי יִשְׂרָאֵל"... כָּל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בַּזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ בּוֹרַח מִן הַסְּטֵרָא אֲחֵרָא, וְיִנְצֵל מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ, וְהֵאָמַת כִּי סִפְר הַזֹּהֵר נִשְׁאֵר אֲחֵרִין (אֲחֵרֵי רַשְׁב"י ז"ל ט), שֶׁכָּל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בּוֹ נִקְרָא שְׁבוּרַח מִן הַסְּטֵרָא אֲחֵרָא, עַד שֶׁלֹּא יִצְטָרֵף לוֹ (בְּאֲחֵרֵי הַיָּמִים) אֲלֵא יִצִּיאָהּ, וְאוֹדִיעֶךָ מָה תוֹעֵלַת נִמְצָא בְּזֶה, וְהֵאָמַת כִּי תוֹעֵלַת גְּדוּל הוּא, כִּי הוּא הַצֵּלָה מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ (רָאה בְּאֵר הַזֹּהֵר "הַזֹּהֵר").

כִּי אִם לִירְאָה...", אֵל תִּקְרֵי מ'ה' אֲלֵא מ'אָה', שֶׁבְּלִמּוּד שָׁעָה אַחַת זוֹה"ק בְּשִׁבְתָּ חֲשַׁב לךְ לְמָאָה יָמִים שֶׁל לִמּוּד תּוֹרָה שֶׁל עֲשֵׂרֶת אֲלָפִים אֲבִרְכִים הַלוּמָדִים עֲשֵׂר שְׁעוֹת בַּיּוֹם, וּבְכַף גַּם תּוֹרָה לִירְאָת שְׁמִים טוֹהֵרָה.

ח. וּבּוֹדֵאֵי זָכוּ לְכָל זֶה שְׁהָרִי ה"אֹר הַגְּנוּז" טְמוּן - וּמִתְגַּלֶּה בְּלִמּוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ (כְּדַבְרֵי הַבְּנֵי יִשְׁשַׁכַּר, יְעוּד צִדִּיקִים, רָאה בְּאוֹר הַזּוֹהֵר), וּמֵאִיר אֶת הַנְּשִׁמָּה, וְכֵן זֹכִים לְחַדֵּשׁ נִפְלְאוֹת בַּתּוֹרָה.

ט. סִפְר הַזֹּהֵר הוּא כְּתֵבַת נֹחַ שְׁנֵתְכַנְסוּ בָּהּ שְׁנֵימֵי מַעִיר וְשִׁבְעַת מִמְּלֻכוֹתָא. "וְהַמְּשִׁכִּים יִהִירוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעִי". אֲלֵינוּ אֵינּוּ דְקָא מִשְׁתַּדְּלִין בְּזֹהֵר דְּא, דְּאִקְרִי סִפְר הַזֹּהֵר, דְּאֵיָהוּ כְּתֵיבַת נֹחַ, דְּמִתְכַנְשִׁין בָּהּ שְׁנֵימֵי מַעִיר, וְשִׁבְעַת מִמְּלֻכוֹתָא. וְלִזְמִינֵינוּ אֶחָד מַעִיר, וְשְׁנֵימֵי מִמְּשַׁפְּחָה. דְּבָהוּן יִתְקַיִּים (שְׁמוֹת א) "כָּל הַבּוֹן הַיְלִיד הַיְאֹוֹרָה תִּשְׁלִיכוּהוּ". וְדָא אֹוֹרָה דְּסִפְרָא דְּא (זֹהֵר חֲלָק ג' דף קנ"ג): בְּרַעֲיָא מִהֵימְנָא.

הַרְמַח"ל זי"ע לֹא מִצָּא עֲצָה לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת מַעַם

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מפאן שחבור הזהר הנה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה ובסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוף הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

בואו ונתאחד כלנו ביחד, ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שעה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת, למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים (זהר נשא ברעיא מהימנא דף כ"ד ע"ב). וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צנאה פאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע"א: "יודע אני שבזכות הזהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובמלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו"..." [ותורת הסוד מה היא עליה"? (ספר הרש"ש עמ' 158)]. מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס כולנו, במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישיים, כך יחד תלמודם מנערותם, וכן תלמודי תורה, ישיבות וכוללים, וכל כלל ישראל, יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה, כמו שכתוב ב"כסא מלך" בהקדמה לבאורו על תיקוני זהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, וב"אמרי פנחס" השלם (דף ק"ו) לקדוש רבי פינחס מקאריץ זי"ע, כתב בזה הלשון: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמוד זהר, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו, (ואני שמעתי, שזה מקבל עוד מהפעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיכול להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל (חכם הרויס).

[אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

י. כתוב בזהר הקדוש, דעל ידי כנישתא חדא תכף נגאל, דקודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא. ועוד הא דכתב הרמח"ל זי"ע, דכל ששים רבוא נשמתינן נקללו בספר הזהר הקדוש, ואכמ"ל.

עֲרֵפָה שֶׁל שְׁעָה

ובלמוד זוהר הקדוש תמידים כסדרם, בזה ממשיך עליו קדושה כקבלת התורה בהר סיני, כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלתך* (דף קנב), שהעוסקים בחכמת האמת נקראים "אינון דהו קיימי בטורא דסיני". ובאר הצדיק הקדוש המקבל האלוקי רבי יהודה פתיה זי"ע, וז"ל: ונראה לי בבאור פנתו, כי בתחלה פשיצאו ישראל לקראת האלקים, היו מתיצבים בתחתית ההר, ואחר כך נאמר: "וירא העם ויגעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו, והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה, ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמוד מרחוק, אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזוהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק, אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת, ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, פן הם עושים גם עתה, שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיִראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

ואמר הרה"ק מקאמאנא: יש הרבה שוטים, שבורחים מללמוד רזין של מרן האר"י וספר הזוהר, אשר הם חיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא, אשר הרע והמינות גובה, היו שוקדים כל ימיהם, ללמוד ספר הזוהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרן הבעל שם טוב, והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובה, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים, ספר הזוהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת לחכמתו ויתקיים.

ו

השְׁרָאת הַשְּׂכִינָה בְּצִוּוֵי הַצַּדִּיקִים זי"ע

כתוב בתיקוני זוהר (תיקון ו'), שהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו על ציוני הצדיקים, ועלינו לידע שיש פאן השְׁרָאת הַשְּׂכִינָה, כי אֲנַחְנוּ בְּלִימוּדְנוּ בְּתוֹרַת הַרְשָׁבִי זי"ע, נחשב לנו כמו שזכינו להיות בציונו הקדוש של הרשב"י זי"ע, כי בלומדינו תורת התנא ממשיכים נשמתו אלינו. ואמרו חז"ל בְּבִבְמֹת (צו ע"ב - צו ע"א): אַזְל ר' אֶלְעָזָר אָמַר לְשִׁמְעֵתָא בִּי מִדְרָשָׁא, וְלֹא אָמְרָה מִשְׁמִיָּה דְרַבִּי יוֹחָנָן. שְׁמַע רַבִּי יוֹחָנָן אִיקְפֵּד. ... וְרַבִּי יוֹחָנָן מֵאִי טַעְמָא קְפִיד כּוּלֵי הָאִי? דָּאֵמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, מֵאִי דְכַתִּיב "אֲגוּרָה בְּאֶהְלֶךְ עוֹלָמִים"? וְכִי אֶפְשָׁר לּוֹ לְאַדָּם לְגוּר בְּשָׁנֵי עוֹלָמִים? אֶלָּא אָמַר דּוֹד לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן שִׂיאֲמָרוּ דְבַר שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה. דָּאֵמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, כֹּל תְּלָמִיד חָכֵם, שְׂאוּמְרִים דְבַר

בכל מצוה ומצוה]. עד כאן לשונו. [ונכתב בצדו, אמר מעתיק: משמע, אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני] [ועין בתיקוני זוהר בסקדמה דף ה' ע"ב דבור הפתחיל "דרגא תמינאה", ולזמנא דאתי, זמנין לאסתכלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא. [ולעתיד לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחית המתים עתיד הקדוש ברוך

יא. וזה לשונו: חכימין עבדי דמלכא עלאה, [החכמים שהם עבדים של מלך העליון]. אינון דקיימו בטורא דסיני, [אותם שעמדו על הר סיני]. לא מסתכלי אלא בנשמתא. דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו' [אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עקר כל התורה ממש, כלומר שידעים שבספורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכונות שצריך לכוון

שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא, מאי קראה? "וחכף כנין הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". כפומר של ענבים. מה כמר של ענבים, כיון שמוניח אדם אצבעו עליו, מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר".

ועל אחת כמה וכמה, שצריך ללמוד את תורת הרשב"י, על ציינו הקדוש, ובכל מקום, ולעשות לו נחת רוח, שהוא הוא בעל המימרא, ואי אפשר לתאר כמה גדול כח הלומד זהר הקדוש, שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם עלינו, וכחו של הרשב"י בהיותו בחיים היה גדול מאד, להמשיך רחמים על כלל ישראל, כמו שהעיד רבי שמעון בר יוחאי על עצמו, כדאיתא בגמרא (סנהדרין מ"ה ע"ב): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה, משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו, ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עליה והן מועטים, אם אלה הן, אני ובני מהן, אם מאה הם, אני ובני מהן, אם שנים הן אני ובני הן.

ובמדרש רבה (בראשית ל"ה, ב') הביאו רש"י ז"ע על הפסוק (נח פ"ק ט' י"ב) "זאת אות הברית... לדורת עולם" דרשו, "לדורת" נכתב חסר, שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו של חזקיה מלך יהודה, ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל. ועל ידי שנלמד זוהר הקדוש נזכה בכח התורה להמשיך את נשמת הרשב"י לדורנו ממש, ובזה מיד נגאל.

ואפילו בדורנו הפשוט, בכל רגע ובכל מקום תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובדאי הרשב"י ז"ע יכיר לכם טובה, ותושפעו ממקור הברכות,

יזכה שתתעבר נפש אותו צדיק אתו לעזרו. ולכן כשכא הרב בעל מדרש שמואל אצל רבנו האריז"ל, קם מפניו ואמר לו, לא מפניך קמתי, אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שכא עמו, בשביל שעשית אותו היום מצוה שהיה נזהר בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עפ"ל.

יד. ובהצטרף יחד כח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שפמעט ונגעשה משיח עם כחו של הרשב"י ז"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדין בודאי יבוא תכף משיח במהרה במינו אמו, כן יהי רצון.

טו. כתב בספר פלא יועץ (ערי דובב) וזה לשונו: פרשו רבותינו ז"ל, שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר, יגש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים...

הוא לדרוש תורה חדשה בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה] (הביאור מהפרוש "מתוק מדבש").

יב. ופרש על זה בספר "יערות דבש", (חלק שני - דרוש ז):... היינו להבין, מפל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרנו דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר. בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר, עפ"ל (ועו עוד ב"יערות דבש", חלק ראשון, דרוש ט"ז).

יג. וכתב הבן איש חי (בדרושים פרשת מטות ד"ה החלצו מאתכם) בשם האריז"ל, בעובדא דבעל מדרש שמואל, שכל אדם האוחז במדה טובה שהיה צדיק מצדיקים הראשונים אוהז בה מאד,

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה

שְׁפִידוּעַ גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת, הַפִּירוּ בְּגִדְלַת הַמַּעֲלָה שֶׁבְּלִמּוּד סֵפֶר הַזֹּהַר, שֶׁמִּבְטֵל כָּל מִינֵי פְרַעְגִּיּוֹת וְגִזְרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוּת, וּמוֹתְנָא וְחֶרְבָּא וּבִזְיָה מַעְלָמָא. וְהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, מִגּוֹן וּמִצִּיל וּמְסוֹכֵף בְּצִלָּא קִדִּישָׁא, כְּאֶמְרָם ז"ל (וְרוּשְׁלָמִי יְבָמוֹת ע"ח), "סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נָשֵׁק" (תְּהִלִּים פֶּרֶק ק"ח), וּבִזְוֹנָא מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹגִישׁ.

וּמִבְאָר בְּתַקּוּנֵי הַזֹּהַר (תַּקּוּן שְׁתִּיתָא דִּף כ"ד ע"א, וּבְתַקּוּנֵי זוּהַר הַמַּחֲזֵק לִימוֹת הַשָּׁנָה, [בְּשָׁנֵי פְרָכִים], בְּהוֹצָאת מִפְעַל הַזוּהַר הָעוֹלָמִי, נִמְצָא בְּלִמּוּד לְיוֹם כ"ו חֲשׁוֹן עֲמוּד ק"א), שֶׁבְּשָׁעָה שְׁאֵלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי וּלְחֶבְרִיא קִדִּישָׁא שְׁעֵמוֹ, וְלָמַד עִמָּהֶם סִתְרֵי תוֹרָה, בְּעֵינֵי תַקּוּנֵי נְשָׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מִשְׁמַיִם וְאֶמְרָה לָהֶם "כִּמְהָ רַב כְּחוֹ, וְקִדְשָׁתוּ, שֶׁל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי, בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאֶמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמְהָ בְּנֵי נֶשֶׁא לְתַתָּא, יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָאֵי חֲבוּרָא דִּילָךְ, כִּד יִתְגַּלוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, בְּסוּף יוֹמֵיא, וּבְגִינֵיה, וְיִקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְזֵי".

הַבָּא: הַמְדַפִּיס סִפְרִים מִמְּמוֹנֵי הַוּוּצִיא לְאוּר תוֹרָה, זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחֲצִית הַתַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַחְבְּרֵי הַסִּפְרִים, שֶׁהָרִי עַל יְדוֹ יִצָּא הַחֲבוּר לְעוֹלָם, וְתַרְבָּה הַדַּעַת בְּכָל עַתָּה, וְאֵילוּ הָיָה גִנּוּז לְמַקְצוּעוֹת הַמְשַׁכְּן בְּיַרְכְּתֵי, לֹא הָיוּ לוֹמְדִים בּוֹ. - ב. וְהֵנָּה אֶמְרוּ חֲז"ל בְּמִסְכַּת יְבָמוֹת (דִּף צ"ו ע"ב) שֶׁפְּתוּתֵי דוֹבָבוֹת וְכו' כְּדָאִיתָא שָׁם, וּלְפִי זֶה הַגּוֹרֵם שְׁיִהְיֶה הַחֲכָם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שֶׁהָרִי הוּא גֵרָם לְהַחֲיוֹתוֹ, וְאֵין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעֵצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצִיאֵן לְקִרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַבְּאוּן מֵהַר"א אִיסְרוּלְסָה בְּסִפְרוֹ בִּן אֲבָרָהָם פֶּרֶשֶׁת וַיִּשְׁלַח דִּף כ"ג ע"ב, וְכו' שְׁמַעְתִּי דְּכָבֵר אֶמְרָה רַבִּי יְהוּדָה חֲסִיד ז"ע). - **הַסֵּפֶר שֶׁל הַצַּדִּיק הוּא נִשְׁמַת הַצַּדִּיק:** בְּחִלּוֹם וְכו' עַיִן שָׁם, וְנָא לְעַיִן בְּהַסְכַּמַת הַגַּה"צ מֵהַר"ח זִנְנֶפֶלְד זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, בְּסִפְר "צַדִּיקָה וּמִשְׁפָּט", אוֹדוֹת הַוּוּצָאָה לְאוּר. (רֵאָה עוֹד מֵהַר"ח פְּלֵאגִי זְצ"ל בְּסִפְרוֹ "תוֹרָה וְחַיִּים", מ"ע ס' אוֹת ר"ז). גַּם הַאֲדַמְו"ר מִסְאֲדִיגוֹרָא זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, מִבֵּיא שְׁהִצִּיּוֹן לְהַצַּדִּיק הוּא בְּשִׁבִיל הַגּוֹף וְהַנְּפֶשֶׁת, וְהַסֵּפֶר שֶׁל הַצַּדִּיק הוּא לְנִשְׁמַת הַצַּדִּיק.

טז. דְּכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מִצִּילָה מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, וְהוּא בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה - כַּח הַתוֹרָה, וְיַעֲקֹב מֵלָא בּוּי, הוּא רִמְז לְתוֹרַת הַסוּד, וּבְלִמּוּדָה נִגְאָל בְּקִרּוֹב (כְּמוּבָא בְּרִש"י עַל הַתוֹרָה וַיְקַרָּא פֶּרֶק כ"ו מ"ב) "וְזִכְרְתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאָף אֶת בְּרִיתִי יַצְחָק וְאָף אֶת בְּרִיתִי אֲבָרָהֶם אֲזַכֵּר וְהָאֲרִץ אֲזַכֵּר". - בְּחַמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מֵלָא וְאֵלִיהוּ חֲסֵר בְּחַמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב נִטַּל אוֹת מִשְׁמוֹ שֶׁל אֵלִיהוּ עֲרִבוֹן שְׁבִיבָא וְיִבְשָׁר גְּאֵלַת בְּנָיו. וְהִבְנוּ.

כְּתוּב בְּסִפְרִים שֶׁפַּעַם אַחַת הָיָה שְׁמִד וְנִגְלָה מוֹהַר"מ אֶלְשִׁיף ז"ל בְּהַקִּיץ, וְהִצִּיל לְאַחַד מִתוֹרֵי הַהַפְּכָה, מִפְּנֵי סִבָּה שְׁהִיָּה לוֹמַד סִפְרוֹ בְּתַמִּידוּת, עכ"ל. - וּבְסִפְר "תוֹרָה וְחַיִּים" לְהַר"ח הַטוֹב ז"ע (מַעֲרַכַת חַת) כְּתַב: אִם אוֹמְרִים חֲדוּשִׁים שֶׁל תַּלְמִיד חֲכָם שֶׁכָּבֵר בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, הָרִי הוּא בָּא מֵעוֹלָם הָעֲלִיוֹן לְאוֹתוֹ מְקוֹם כְּמִבְאָר בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ (חֲלַק ג' פֶּרֶשֶׁת פְּנִיחַס דִּף ר"כ ע"א), "ז"ל: שְׁמַעוּ חַד קָלָא דְהוּהוּ אֶמְר, פִּנּוּן אֶתְר, פִּנּוּן אֶתְר לְרַבֵּי פְנִיחַס בִּן יֵאִיר, דְּאִיהוּ גְבִינְכוּ. דְּתַנְיִין, דְּכָל אֶתְר דְּצַדִּיקָא אַתְחַדָּשׁ בֵּיה מְלִי דְאוּרִייתָא, כִּד אִיהוּ בְּהוּא עֲלֵמָא, פְּקִיד לְהוּא אֶתְר, וְאֵתִי לִיָּה לְגַבִּיָּה. וְכָל שְׁכֵן כִּד שְׂרָאן בְּגוּיָה צַדִּיקָא אַחֲרֵינוּ. לְחַדְתָּא בְּהוּא אֶתְר, דְּאֶמְרִין מְלִי דְאוּרִייתָא. כְּגוּוֹנָא דָּא דְהוּהוּ אֵתִי רַבֵּי פְנִיחַס בִּן יֵאִיר לְמַפְקֵד לְאַתְרֵיהּ, וְאַשְׁכַּח אֵלֵינוּ צַדִּיקָא מַחְדָּתִין מְלִין דְאוּרִייתָא, וְאַתְחַדָּשׁ כְּמַלְקָדְמִין, הוּוּא מְלָה דְרַבֵּי פְנִיחַס בִּן יֵאִיר קַמֵּיהּ.

תַּרְגוּם הַזוּהַר: שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד שְׁהִיָּה אוֹמֵר פִּנּוּ מְקוֹם פִּנּוּ מְקוֹם לְרַבֵּי פְנִיחַס בִּן יֵאִיר, שֶׁהוּא בָּא אֲצִלְנוּ, שְׁלַמְנוּ, דְּבָכַל מְקוֹם שֶׁהַצַּדִּיק חֲדָשׁ בּו דְּבְרֵי תוֹרָה, כְּאֶשֶׁר הוּא בְּעוֹלָם הוּוּא [הָעֲלִיוֹן] פּוֹקֵד לְאוֹתוֹ מְקוֹם [בְּעוֹלָם הַזֶּה] וְבָא אֵלֵינוּ, וְכָל שְׁכֵן שְׁשׁוּרֵינוּ בּו צַדִּיקִים אַחֲרִים לְקַדָּשׁ אוֹתוֹ מְקוֹם, וְלוֹמְדִים שָׁם תוֹרָה, כְּעֵינֵי זֶה הֵנָּה בָּא רַבֵּי פְנִיחַס בִּן יֵאִיר לְפַקֵּד מְקוֹמוֹ, וּמִצָּא אֵלָיו הַצַּדִּיקִים מַחְדָּשׁוּ דְּבְרֵי תוֹרָה וְנִתְחַדָּשׁ אוֹתוֹ דְּבַר תוֹרָה שְׁאֶמְר מִלְּפָנֵינוּ, רַבֵּי פְנִיחַס בִּן יֵאִיר, עֲתָה מִתְחַדָּשׁ לְפָנֵינוּ כָּאֵן.

עַל יְדֵי הַפְּצַת סִפְרֵינוּ זוֹכֵה לִישֵׁב בְּמַחְצָתוֹ בְּעוֹלָם

ובלשון הקדוש: פמה בני אדם למטה, יתפרנסון מזה החבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון, בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" המרמז על הגאולה השלמה.

ומוסיף לבאר ב"מקדש מלך" לתקוני זהר, שכל העוסק בספר זה, מקרב הגאולה, ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, ועליו אומר הקדוש ברוך הוא: כאלו פדאני, לי ולבני מן הגלות, וכו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה, ויהיה גנוז עד סוף יומיא, דבגינה יבוא דרור, כי סגלה זו בו ולא בזולתו. - בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתב ספר הזהר, בדרך העלם, להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא, קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שביבכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם, כנזכר בפרשת ויחי (דף ר"א), על דא פתיב: "קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת", לאצנעותא, והבן זה מאד (הרב חיים ויטאל זלה"ה, בהקדמתו לשער ההקדמות).

והכל תלוי בעסק החקמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה, היא גורמת אחר ועפוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו, (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וכתב מהר"א אזולאי זי"ע: וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות, וקלות הגלות, והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). וכתב ב"פרי עץ חיים" (שער העמידה, הגיה מרנ"ש): ונראה, שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמות, יש כח בידם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועין עוד תיקוני רמח"ל תיקון ח').

ומי לנו גדול כהרמח"ל, רבי משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הג"ר זי"ע, דאלו היה חי בדורו היה הולך וגלי לקבל פניו הטהורים מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצמה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שכלל הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות, ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש, להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות, כי אין כמותו לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מצינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מוידויטשוב, זכותו יגן עלינו אמן, אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

וב"דגל מחנה אפרים" (פרשת שמיי): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (פי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מוה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, או והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות, וממילא יהיה הגאולה, שיבנה במהרה בימינו, אמן סלה ועד.

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה

ובספר "אור ישרים מירא דכיא" כתב: קדם ביאת המשיח, תתגבר מינות ואפיקורסות ורחמנא ליצלן בעולם, העצה לזה, להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמור בכל יום זה, אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת, לטהרת הלב.

ומקדמת דנא, מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו, בשער רוח הקדש, (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי, "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד, בלי שיעמיק בעיון, מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב, שנתן תקון לבעל תשובה אחד, לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר, הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן הובא בספר "שבחי האר"י" דפוס ישן, שנתן תקון לבעל תשובה אחד, ללמוד בכל יום, ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים, (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י, שנתן תקון לבעל תשובה, לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיוצא בו כתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיה (נתיב התורה שבי א' אות ל"א), וכתב שם, שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידטשוב, נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריין (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד), שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, וענין עוד המעשה הנורא המובא בספר "בן ביתי" על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

והגם, דבהיותו קורא ספר הזהר, לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א, בספר מורה באצבע (אות מ"ד), "למוד ספר הזהר מרום על כל למוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו, הוא תקון גדול לנשמה". וכן כתב בספרו שם הגדולים (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב), ומקדמת דנא כבר כתב מעין זה, מהר"י צמח, בספרו לחם מן השמים, בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמח"ל, בשלהי קונטרס דרך עין חיים (וענין עוד בספר זכירה לחיים, להנאון רבי חיים פלאגי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפקקסא דעניא סימן ע"ד).

וכתב הרמ"ק: ולזה הספר יקרא ספר הזהר, מפני השפעת האור שהוא מהזהר העליון, ודרך אורו, משפיעים בהשקחה אלקית כל המתעסקים בו, שהיה אור ושלפע עליון" מהדעת מושפע ברזי תורה, דהינו רזי וסתרי תורה וכו', פיון שגשפע משם, אתקרי החבור הזה ספר הזהר, כלומר שגשפע מהזהר הוא (הרב משה קורדוביור, דע את אלקי אביך, ב').

בא וראה מה שכתב המקבל הצדיק רבי יעקב צמח זצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: "רחל מבפה על בניה", לפי שאינם עוסקים בהכמה זאת, הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, שיאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מודמעה וכו' על בניה פי איננו", כלומר, שפיון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזהר ובחכמת הקבלה, ואין

חסר הדיא הוא דכתיב "ראו את ה' קדשי פי אינו מחסור ליראיו...", דנא דתמינא בהיראת ה' למהוי ליה גשת אנפיו... ומאן דלית ביה גשת אנפיו אוקמוה מארי מתניתין, בודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני (עיין שם).

יט. ובספרו קהלת יעקב כתב: ומה גם בדורנו זה עתה שהוא דרא בתנאה וצריך להתגלות בו

יז. השל"ה הקדוש: ונדוע שאמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם ויראת חטא מיקמי (וענין ב"עשרה מאמרות"). וכן כתב הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד, אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה', י"ח).

יח. ובתקוני זהר (בהקדמה דף ה' ע"ב): דרגא שביעא ביראת ה', כל מאן דאית ביה ויראת ה' לית ליה

בְּנֵיהֶם עוֹסְקִים בָּהֶן, כִּי אִם אֶחָד מֵעֵיר וּשְׁנַיִם מִמְשַׁפְּחָהּ, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ פְּרָאוּי בְּכָל עֵיר וְעֵיר כְּמוֹ שֵׁשׁ בַּעֲסַק הַתְּלֻמוֹד, וְלָכֵן "אֵינְנוּ", כִּי אֵין בְּנֵיהֶם מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ.

כָּל תְּמִימֵי דְרָף הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזוֹהַר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ

קְבֻלְנוּ מֵרַבְּנוּ הַגָּדוֹל [הַגֵּר"א] זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, שֶׁחֲלִילָה לֹאמֹר שֶׁהַסּוּד הָאֲמִתִּי יִסְתֵּר הַדִּין הַמְּסַסֵּם לְהַלְכֵה פְּסוּקָה, רַק שֶׁהֶאֱחָרוּנִים לֹא יִרְדּוּ לַעֲמֹק הַחֻמְקָה הַזֹּאת (עֲלִית אֵלֶיהוּ עַל הַגֵּר"א). וְכַתֵּב בְּבֵאוֹר הַגֵּר"א, שֶׁבָּיִת הַכְּפֻרִים חֲלוּנוֹת הַתְּבָה וְהוּא תְּשׁוּבָה אֲמָא עֲלָאָה פְּתוּחִים, וְזֵהוּ שֶׁכְּתוּב "מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם" שֶׁהֵם אַרְבָּעִים יוֹם הַיְדוּעִים מֵרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֶלּוּל, וּבִרְעִיא מֵהֵימְנָא אֵיתָא עַל הַתְּקוּנֵי זֵהר, דְּאִיְהוּ כְּגוּוֹנָא דְתַבְת נַח וְכוּ', כִּיְדוּעַ (הַקְדַּמַת הַמוֹצֵיא לְאוֹר תְּקוּנֵי זֵהר מֵהַגֵּר"א). - וְרַבֵּינוּ הַגֵּר"א זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, אֲשֶׁר הָיָה כְּאֶחָד מִן הַרְאֻשׁוֹנִים... וְכָל רַז לֹא אָנִיס לֵיה... כְּתַב פְּרוּשִׁים עַל הַזֵּהר הַקְדוּשׁ וְהַדְרָא רַבָּה קְדִישָׁא וְהַסְפְּרָא דְצְנִיעוּתָא וְהַתְּקוּנֵי זֵהר, וּבְבֵאוֹרִים עַל הַשְּׁלַחַן עֲרוּף מְבִיא מְקוֹרוֹת מְדַבְּרֵי הַזֵּהר... וְכָל תְּמִימֵי דְרָף הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזֵּהר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ (הַקְדַּמַת סֵפֶר זֵהר הַרְקִיעַ לְהַאֲדָמוֹר מֵרֹאדָיוֹן זְכַר צְדִיק לְבִרְכָה). - כָּל אֶחָד מֵהַ שְׁמֻלְמָדִין אוֹתוֹ בְּבִטָּן אֲמוֹ כֵּן יֵשׁ יְכַלֵּת בִּידוֹ לְהַשִּׁיג. וְמִי שֶׁהָיָה יְכוֹל לְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהוּא לֹא יִשְׁתַּדֵּל לְהַשִּׁיג, נְדוּן בְּדִינֵי קָשִׁין (הַגָּאוֹן רַבֵּי אֵלִיהוּ מְוִילֵנָה, הַגֵּר"א, אֲבָן שְׁלֵמָה חֶלֶק כ"ז). - בִּרְעִיא מֵהֵימְנָא וּבַתְּקוּנִים כְּתוּב, דְּבִזְכוּת הַזוֹהַר יִגְלֶה מִלְּפָא מְשִׁיחָא. וּבַתְּקוּנֵי זֵהר (סוּף תְּקוּן שְׁשִׁי, דָף כ"ד): וְכַמּוֹה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָאֵי חֲבוּרָא דִּילָךְ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵינָא, וּבְגִינֵיהּ (וּיְקָרָא כה, י) "וּיְקָרְאָתֶם דְּרוֹר בְּאַרְצֵךְ". עַד כָּאֵן. [וְכַמּוֹה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּ, רוּצָה לֹאמֹר יַעֲסֻקוּ וַיְחִיו, מִזֵּה הַחֲבוּר שֶׁלָךְ, פֶּאֶשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוֹר הָאֲחָרוֹן, בְּסוּף הַיָּמִים, וְעַל יְדֵי זֶה יִקְיָם "וּיְקָרְאָתֶם דְּרוֹר בְּאַרְצֵךְ"].

פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם חַיִּים לְפְנִימִיּוֹת הַגּוּף שֶׁהוּא הַנְּפֶשׁ וְהַחִיצוֹנִיּוֹת לְחִיצוֹנִיּוֹת הַגּוּף, וְהַעוֹסְקִים בְּרַמְזוֹ וְסוּד אֵין יִצַּר הַרַע יְכוֹל לְהַתְּגַרְזֵת בָּהֶם (אֲבָן שְׁלֵמָה פֶּרֶק ח' אוֹת כ"ו). הַגָּאֲלָה לֹא תִהְיֶה רַק עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה, וְעַקֵּר הַגָּאֲלָה בְּלְמוּד הַקְּבֻלָּה (אֲבָן שְׁלֵמָה פֶּרֶק י"א אוֹת ג'). - שְׁאֲלַתִּי מִמְּנֵוּ: אֵיךְ הַדְּרָף לְצִאת יְדֵי חוּבְתוֹ הַשְּׁעוֹר לְמוּד שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה? וְהַשִּׁיב: לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֵּהר וְשַׁעֲרֵי אוֹרָה פְּדֵי לְהַבִּין קֶצֶת הַכְּנֻזִיִּים בַּזֵּהר הַקְּדוּשׁ, רַק בְּלֵי הַפְּרוּשׁ, כִּי הוּא מְבַלְבֵּל וּמְסִיעַ לְעֵינַי אַחַר (אֲבָן שְׁלֵמָה פֶּרֶק י"א אוֹת ג').

אָמַר הַגָּאוֹן הַצְּדִיק רַבֵּי שְׁלֵמָה בְּלוּף זצ"ל בְּשֵׁם רַבּוֹ הַחֶפְצֵי חַיִּים זי"ע, שֶׁעַל לְמוּד סֵפֶר הַזֵּהר אֵין שׁוּם הַגְּבֻלָּה, כִּי רַבּוֹ מְדַרְשׁ, וְהָיָה הַחֶפְצֵי חַיִּים מְעוֹרֵר לְכֻלָּם, שִׁילְמָדוֹ כָּל שְׁבַת אֶת הַזֵּהר שֶׁל אוֹתָהּ פְּרָשָׁה, וְאִפְלוּ לְבַחּוּרִים (ר' יוֹסֵף בֶּן שְׁלֵמָה מִפּוֹז'וֹן, הוֹסְפּוֹת בְּגִין יוֹסֵף).

רַבְּנוּ הַחֲזוֹן אִישׁ זי"ע הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו, לְלַמֵּד זֵהר כְּסֵפֶר מוֹסֵר, וְאֵף לְמַד בְּעֵצְמוֹ עִם בָּן אַחֲוָתוֹ הַגָּאוֹן רַבֵּי שְׁמַרְיָהוּ גְרִינְמָן זְכַר צְדִיק לְבִרְכָה. וּבַהֲזַדְמָנוּת אַחַת הַתְּבַטָּא, כִּי בְּחֻמְתָּא הַנְּסֻתָּר יִשְׁנֵן סְגִיּוֹת שְׁלֵמוֹת הַקְּשׁוֹת יוֹתֵר מֵאֵלוֹ שֶׁבְּנִגְלָה, וְהָיָה מְסַבֵּיר, כִּי בְּשֵׁל כֶּף נְקִרְאָת חֻמְקָה זוֹ 'חֻמְקָת הַקְּבֻלָּה', שֶׁכֵּן אֵין לְהַבִּינָה אֶלָּא בְּקְבֻלָּה, אִישׁ מִפִּי אִישׁ עַד אֵלֶיהוּ, אוֹ מִמִּי שֶׁקְּבַל מֵאֵלֶיהוּ.

עֲרֵבָה שֶׁל שְׁעָה

ובספר "מעשה איש" (עבודות על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מפל מאמרי חז"ל.

כשנשאל פעם מרן החזון איש זי"ע על ידי הגאון רבי שמואל הלוי ואזנער שליט"א, באשר ללמוד ספר הזהר למי שלא הגיע לחכמה זו, השיב: "למען הלמוד אסור, אף כדי לדעת יראת אלקים, מתר ואף מצוה גדולה, שכן אין לך מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, הפולחיבים כל כך ליראה, כמו מאמרי הזהר הקדוש". וכשנכנס אליו פעם רבה של זכרון מאיר, הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר (בעל "שבט הלוי"), על השלחן היה מנח ספר הזהר נטול פריכה, הרב וואזנר שהיה מקרב לרבנו, הגיב: "נראה שלומדים הרבה בספר זה... חייך עלה על פניו הקדושות של רבנו. ואז שאל הרב ואזנער: "מי היה רבו של הגר"א בקבלה?". למשמע השאלה השיב רבנו בנימת שאלה: "וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?"... "אלו ידעו", הוסיף, "החסידיים בדורו של הגר"א על כחו הגדול שבהכמה זו, לא היה פרוז הלכות שבין הכתות גדול כל כך..."

כעת זכינו שתתקיים בנו הבטחת הרשב"י על ידי אליהו הנביא זכור לטוב (תיקוני זוהר תיקון ו' דף כ"ד ע"א), שדוד האחרון כל ישראל יתאחדו בלימוד הזהר הקדוש, ספרדים חסידיים וליטאים, שומעים לקול ה' חוצב להבות אש הנאמרים על ידי כל גדולי וקדושי הדורות, מהארז"ל ותלמידיו, הרמח"ל, הגר"א ותלמידיו, הבעל שם טוב ותלמידיו, האור החיים הקדוש, החיד"א, הן איש חי, ותלמידיהם, רבי ישראל סלנטר, החפץ חיים, והחזון איש, (עין אור הזהר, ובגדולי ישראל וזהוהר באריכות שהבאנו מלמעלה מאסף צדיקים קדושים וטהורים) ולומדים זהר הקדוש באהבה ובשמחה.

ח

אין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן והוא עקר תורת ישראל

"מעין גנים" (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית, הגם שלא הגיע עדיו למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הלא המה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה, חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה, אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ב ואילך, על ידי אור שבעת הימים מרן הארז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק

חכמת האמת כדי שיבוא משיח.

כ. בס"ד אנו חבורת קדישא ספרדים ליטאים וחסידים בנחד מוציאים לאור מחדש את באורי הגר"א על התיקוני זוהר, והי רצון שחפץ ה' בדינו יצליח.

כא. עין ב"יו הרקח" לרבי יהודה פתיא זי"ע בפרושו על האדרא זוטא (דף רפ"ז ע"ב), והביאו המתוק מדבש שם בד"ה "רבי אבא יכתב", עיי"ש.

כב. חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזהר ובכתבי מרן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם וביראה ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' יצחק אזיק; יחיאל ספריו מקומנה. נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות ותענוג למוד הנגלה כלמוד הזהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג).

חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל וכו'. ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלימוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים, לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החושף מפני האור; אף שבעוונותינו גרמו שגם פמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדוש, הנה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הכסיל בחושף הולך, ובגמינו במהרה יתקיים: ויאמר אלהים יהי אור ויאר לנו, אכי"ר.

וכתב ב"שער יששכר" (מאמר גל עיני אות י"ח): **אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זוהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה פנדע כו', אף מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום קרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיא אליו, שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בגמינו אמן.**

ולגדל חביבותיה נסים בדברי הכף החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) **אשר כתב בשם הרב משאת בגימין זצ"ל** (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א), **וזה לשונו:** הדרך השני לילך אחר רוב בגין ומגן, הרי לפניך ספר הזוהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזנים אחד, וספר הזוהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרב בגין, וכמו שכתב הבית יוסף ז"ע, דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים, עכ"ל.

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריא: - ישמרך השם - וכן בגימטריא - מלחמת אדום ופרס [על ידי לימוד הזוהר הקדוש ישמרנו ה' תמיד, ובפרט ממלחמת גוג ומגוג - אדום ופרס].

טז

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ונאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"** כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנזכר להיות מן הזוכים המואשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח, במהרה בגמינו אמן. וכלנו כאחד נזכה, שיקויים בנו נבואת הרשב"י, "נפאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו ויקראתם דרור", ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, בעו והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל-חיי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלפינו, אמן בן יהי רצון.